

ποιήσις μόνον ἡξέυρει νὰ νικᾷ. Οἱ ἡμίιατροὶ εἶνε ἐν γένει σκεπτικοί.

* *

Ἄς προσέχωμεν καλῶς νὰ μὴ ἀναπτύξωμεν ἐν ἡμῖν τὴν ἀπάθειαν. Ἄς πασχίζωμεν ἐξ ἐναντίας νὰ ἀνάπτωμεν καὶ νὰ τρέφωμεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὰ ἀγνότατα καὶ εὐγενέστατα τῶν παθῶν.

* *

Ἀναζητεῖ τὸ ὥραϊον. Τὸ ὥραϊον εἶνε ἡ τροφή τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ὑγιείας.

* *

Ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἐργασία εἶνε ἡ μήτηρ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως. Αὕτη γεννᾷ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μόνῃ αὖξεται τὸ ἀθρόν τῆς εὐημερίας φυτόν,

* *

Ὅ,τι συμφέρει νὰ διατηρῶμεν πάντοτε δὲν εἶνε τόσον τὰ φῶτα τῆς διανείας, ὅσον ἡ ἀταραξία καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς.

* *

Εἰς τοὺς ὀρητικὸς χαρακτῆρας ἐπιβάλλετε τὴν ἀνάγκην τοῦ βαδίζειν βραδέως εἰς δὲ τοὺς ἀναποφασίστους τοῦ ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Δόσατε εἰς τοὺς ρεμβάζοντας, τοὺς παντοτε εἰς τὰς σκέψεις αὐτῶν βυθισμένους, τὴν ἔξιν τοῦ θεωρεῖν κατὰ πρόσωπον καὶ ὁμιλεῖν εὐκρινῶς καὶ μὲ ὑψηλὴν φωνήν. Αἱ ἔξεις αὗται ἔχουσιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀπίστευτον ἐπὶρρόην, τὴν ὁποίαν πολλάκις παρετήρησα.

* *

Δὲν ἀρκεῖ νὰ θεωρῇ τις ἑαυτὸν ὡς ἀντικείμενον· πρέπει προσέτι νὰ μεταχειρίζεται ἑαυτὸν ὡς τοιοῦτον.

* *

Ἀναζητεῖτε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ὁμιλία καθιστᾷ ὑμᾶς ἐπιτηδαιότερους πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας τῆς ζωῆς. Ἀποφεύγετε τὴν προσέγγισιν ἐκείνου, ὅστις ἀφίνει εἰς ὑμᾶς τὸ κενὸν καὶ τὴν ἀδυναμίαν.

* *

Θεωρήσατε τὰ παθήματα ὡς δοκιμασίας. Τοῦτο εἶνε καὶ ἔσεται αἰωνίως ἡ ὥραιότερα καὶ ἡ γονιμωτέρα θεωρία· ἡθικοποιεῖ δὲ καὶ ἐνδυναμόνει τὸν ἄνθρωπον.

* *

Ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα ἐνεργητικότητα ἀποφασιστικὴν· ὁ νόμος, ὅστις ἔδειξε τὴν διαφορὰν ταύτην μεταξὺ τῶν φύλων, δὲν δύναται νὰ παραβιασθῇ ἀτιμωρητί.

* *

Τὰ βιβλία εἶνε δίοπτρα, δι' ὧν βλέπει τις τὸν κόσμον. Εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσιν ἀσθενῆ τὴν ὁρασιν, διότι ἐνδυναμόνουσι καὶ διατηροῦσιν αὐτήν· ἀλλ' εἶνε προτιμότερον νὰ διέλθῃ τις τὸν βίον χωρὶς νὰ λάβῃ χρεῖαν αὐτῶν.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Περὶ Ἀνατολικῶν Ὑακίνθων.

Τὸ εὐδέςτατον τοῦτο ἄνθος μετενεχθὲν ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς Σταυροφόρων κατὰ τὴν γνώμην τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ ἡμῶν κ. Θ. Γ. Ὁρφανίδου ἔτυχε τῆς θερμότερας δεξιώσεως καὶ θεραπείας παρὰ τῶν ἀνθοκόμων τῆς καλαισθητοῦ Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ ἐν Ὁλλανδίᾳ, ὥστε κατέστη ἀπαράιτητον ἐν ταῖς ἀνθοκομικαῖς συλλογαῖς ὁ Ἀνατολικὸς Ὑακίνθος διαχέων τὸ ἡδυπαθέστατον αὐτοῦ ἄρωμα θωπεύεται καὶ εἰς τῆς ἀβροδιαίτου πλουσίας τὸ πολυτελὲς μέγαρον καὶ εἰς τὴν καλύβην τῆς πτωχῆς ἐργατρίας, ἥτις παρὰ τὴν θυρίδα της, τὸν ὑακίνθον ἔχουσα σύντροφον ἄδει εὐθύμως ἐν ᾧ ῥάπτῃ, καὶ ἄφροντις διὰ τὴν αὖριον κερδίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς ἡμέρας. Ἄνθος καὶ νεότης, ἄρωμα καὶ ἄσμα, εἰκὼν θελκτικὴ τῆς ἐφημέρου ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, καλλύνουσα τὴν θυρίδα ἐκείνην, ἥτις τὴν ἐπαύριον ἴσως θέλει μείνει κεκλεισμένη καὶ σιωπηλὴ διὰ παντός.

Τινὲς ἐκ συνηθείας ὀνομάζοντες τὸν ἀνατολικὸν Ὑακίνθον διὰ τῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπικρατησάσης τουρκικῆς προσωνυμίας Ζουμποῦλ ἢ Ζιμποῦλι, ἀποδίδουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ κατ' ἀνθοδέσμας ἀνά τὰς ὁδοὺς πωλούμενον πολυανθὲς τὸ ἡδυνῶδες τὸ κοινῶς Διατσέντο ἢ Διατσίντο καὶ περὶ οὗ ἄλλοτε θὰ γράψωμεν τὰ δέοντα. Ἐν τούτοις καὶ ὁ Ὁβίδιος εἰς τὰς μεταμορφώσεις αὐτοῦ μνεῖαν ποιούμενος περὶ τοῦ Ὑακίνθου, δν ὅτε ὁ Βορέας ζηλοτυπῶν διὰ σφοδρὰς πνοῆς ἀπώθησε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ῥιφθέντα δίσκον καὶ ἐφόνευσε αὐτόν, ὁ δὲ Ἀπόλλων συμπαθῶν μετεμόρφωσε τὸν φίλον του εἰς τὸ περικαλλέστατον ἄνθος, συγχέει τοῦτο μετὰ τοῦ Δελφινίου, φέροντος κηλίδας παριστώσας τὸ Αἶ, Αἶ, ὅπερ ὁ Ἀπόλλων διὰ τὴν τοῦ Ὑακίνθου ἀπώλειαν ἐκ τῆς λύπης του ἐξεφώνησεν.

Τοὺς βολβοὺς τῶν Ὑακίνθων προμηθεύμενοι ἐκ τῶν ὄσων οἷόν τε καλλιτέρων ἀνθοπωλείων καλιεργοῦμεν οὕτω. Ἐν γῇ καλῇ καὶ ἐλαφρᾷ ἀπηλλαγμένη πάσης ὕλης ὑποκειμένης εἰς σῆψιν φυτεύομεν τοὺς βολβοὺς κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 6—8 ἑκατοστὰ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν προστεθέντες καὶ ποσότητα τινὰ ἄμμου τῶν γλυκέων ὑδάτων. Πότισμα τακτικὸν καὶ ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ καὶ ἐλαφρὰ σκαλίσματα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βλαστήσεως εἶναι αἱ πρῶται φροντίδες τῆς φιλανθοῦς, ἐν ὧρα δὲ παγετοῦ ὀφείλει νὰ προσφυλάξῃ αὐτὰ ἐκ τοῦ ψύχους διὰ

ξηρών χόρτων ή ξηρών φύλλων· τὰ ἄνθη ὑποστηρίζομεν διὰ μικρῶν βάθιδιων, ἵνα μὴ καμφθῶσιν ὑπὸ τοῦ βάρους καὶ θραυσθῶσιν· προσοχὴ δὲ μεγίστη πρέπει νὰ καταβάλλεται ἵνα μὴ βρέχωνται κατὰ τὸ πότισμα, διότι κατὰ γενικὸν κανόνα πᾶν ἄνθος βρεχόμενον ταχέως φθίνει. Μετὰ τὴν ἀπάνθησιν κόπτονται οἱ ἀνθοφόροι σκάποι μετὰ προσοχῆς ἵνα μὴ πληγωθῶσι τὰ φύλλα, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ τακτικὸν πότισμα διότι κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο σχηματίζεται ἐντὸς τοῦ βολβοῦ τὸ ἄνθος τοῦ ἐπομένου ἔτους· ἐὰν λοιπὸν κατ' αὐτὸ δὲν δοθῇ ἡ τακτικὴ τροφή, τὸ μέλλον ἄνθος σχηματίζεται ἀσθενές. Περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου τὰ ποτίσματα ἐλαττοῦνται κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ὅταν ἀρχίσωσι τὰ ἄκρα τῶν φύλλων νὰ κιτρινίσωσι, τότε παύουσιν ἐντελῶς· ὅταν δὲ κατὰ τὸ τέλος Μαΐου ξηρανθῶσι τὰ φύλλα καλῶς, τότε ἐκθάπτονται οἱ βολβοί, τίθενται εἰς σκιῶδες μέρος, ἀλλ' ἀεριζόμενοι ἀρκούντως, ἀφαιρῶνται ἐξ αὐτῶν αἱ σαπράι καὶ ξηρανθεῖσαι ῥίζαι, καὶ ἀφ' οὗ καλῶς στεγνώσωσι, φυλάττονται αὐτοὺς εἰς εὐάερον μέρος μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Τινές, χάριν περιεργείας, καλλιεργοῦσι τοὺς ὑακίνθους ἐντὸς ὑαλίνων φιαλῶν, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἐπὶ τοῦ στομίου φιάλης πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν κατεσκευασμένης, ἐχούσης πεπλατυσμένον στόμιον, ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ ὑπορίου ἀνορθοῦται τείχωμα ὕψους τριῶν ἢ τεσσάρων ἑκατοστῶν, τίθεται ὁ βολβός, ἀφ' οὗ πρότερον πληρωθῇ ἡ φιάλη μέχρι τοῦ στομίου ἐξ ὕδατος· ἡ σαρκώδης βάσις αὐτοῦ πρέπει νὰ εὐρίσκῃται πάντοτε ἐντὸς τοῦ ὕδατος, διὸ καὶ ἀναπληροῦσιν αὐτὸ ὡσάκις ἀποβρόχῃται ὑπὸ τοῦ βολβοῦ. Ἐκ τῆς βάσεως ταύτης ἀναπτυσσόμεναι αἱ ῥίζαι τοῦ ὑακίνθου, εἰσδύουσιν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κατέρχονται μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς φιάλης. Διὰ νὰ μὴ συμβῇ δὲ ἀλλοιώσις τις καὶ σῆψις τοῦ ὕδατος, τίθενται ἐντὸς κόκκοι τινές μαγειρικοῦ ἁλατος, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσοι ὥστε νὰ μεταποιήσωμεν αὐτὸ ἀπὸ γλυκέος εἰς ἀλμυρὸν. Τοποθετοῦνται δὲ κατόπιν οἱ τοιοιυτοτρόπως καλλιεργούμενοι ὑακίνθοι, ὅπισθεν θυρίδος καλῶς φωτιζομένης, καὶ οὐδενὸς ἄλλου χρεῖαν ἔχουσιν ὅπως βλαστήσωσι καλῶς, εἰμὴ ὀλίγου ὕδατος προστιθεμένου καθ' ἑκάστην εἰς τὴν φιάλην ἀπὸ τὰ πέριξ τοῦ βολβοῦ, καθόσον τοῦτο μειοῦται διὰ τῶν ῥιζῶν καὶ ἐξατμίζεται διὰ τῶν φύλλων. Οἱ τοιοιυτοτρόπως καλλιεργούμενοι ὑακίνθοι, ἀνθοῦσιν ὅπως καὶ οἱ ἐν τῇ γῇ φυτευόμενοι κοσμοῦντες τὰς αἰθούσας καὶ τὰ δωμάτια τῶν φιλανθῶν, καὶ ἐπισύροντες τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων.

Οἱ ἐν Ὁλλανδίᾳ καλλιεργούμενοι ὑακίνθοι εἶναι οἱ ὡραιότεροι καὶ μᾶλλον προτιμητέοι ὧν οἱ ἐπίσημοί, οἱ καὶ διπλοὶ καλούμενοι, εἰσὶν ἐκ μὲν τῶν λευκῶν *Coronne blanche*, *Gloria florum*, *Sultan Achmet*, *Triomphe*, *Non plus Utra*.

Ἐκ δὲ τῶν κιτρίνων *Ophir*, *Bouquet d'Orange*, *Louis d'or* *Heroine*.

Ἐκ δὲ τῶν ῥοδοχρόων κοκκίνων καὶ πορφυρῶν *Bouquet royal*, *Panorama*, *Maria Louissa*, *Hecla*, *Josephine*, *Rose mignonne*.

Ἐκ δὲ τῶν κυανῶν *Mehemet-Ali*, *Activité*, *Alfred-le-Grand*, *Globe terrestre*.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Ἀπὸ τοῦ Βράχου τῆς Φρεαττύος.

Τὸ Ἀνγούστον ἀθόλωτο χρυσὸ φεγγάρι
τρέχει τὸ δρόμο του στὸν οὐρανὸ
καὶ τῆς ἀχτίδες του σκορπᾷ μὲ χάρι
κ' ἔρμ' ἀποριᾶλι καὶ σιγανό.

Τὸ κῆμα ἀτάραχο σιγᾷ μὲ πόνο
γλυκοφιλάει τὴν ἀμουνδιά
καὶ τὸ ρυχτόπουπο μακρὰ καὶ μόνο
παραπονιέται στὴν λαγγαδιά.

Ὁλος ὁ κόσμος γλυκοκοιμᾶται
μέσα στῆς νύχτας τῇ σιγαλιά
τ' ἀηδόνι σῶπασε καὶ δὲν γροικᾶται
κάθε πουλάκι μὲς τῇ φωλιά.

Μόν' ἐνὰ δύστηνο παιδὶ μονάχῳ
ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πέρα μακρὰ
κάθεται μόνο του σ' ἔρημο βράχῳ
κι' ἀναστεράει πικρὰ πικρὰ.

Καὶ στ' ἀναρίπισμα τοῦ στεναγμοῦ του
ἀχνὸς τοῦ βραίνει ἀπ' τὴν καρδιά
καπνὸς καὶ λαύρα ἀπ' τοῦ καῦμοῦ του,
τῆς συμφορᾶς του τὴ σκοτιδιά.

Κι' ἀναμετρῶντας τὸ κομβολόγι
ποῦ ἡ Μοῖρα τοῦδωσε γιὰ συντροφιά
λέει τραγοῦδι σὰν μοιρολόγι
μέσ' τῆς ζωῆς του τὴν συνεφεδιά.

«Φεγγάρι μου ποῦ ξευχτᾷς ἐκεῖ ψιλὰ μονάχῳ
ῤῥῖξε μιὰ ἀχτίδα σου γλυκειὰ ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ βράχῳ

Καὶ φώτισέ με μιὰ στιγμή μὲ τὴ γλυκειὰ σου ἀχτίδα
γιατὶ ἔχασα στὸ κόσμο αὐτὸ γιὰ πάντα τὴν ἐλπίδα.

Πόσαις φοραῖς ἡ ἀχτίδες σου φεγγάρι μου θυμᾶσαι...
μὴν κρύβεις στὰ σύννεφα σωμαίνω... μὴ λυπᾶσαι...

Μὰ, γιὰ θυμῆσον τὸν καιρὸ ἐκεῖνο π' ὅλα νεζάτα
σὰν λούλουδα πρωτομαργᾶς χαρούμενα δροσάτα

Ἐπαίξαμε στὸ βράχῳ αὐτὸν ἐγὼ ἐσὺ καὶ 'κείνη
— Ἀχ ὅσα χρόνια καὶ ἄρ' διαβοῦν παλῆς καῦμός δὲν σβύνει

Μὰ τώρα ἰδὲς τὸν φίλα σου θλιμμένο καὶ μονάχῳ
πῶς κλαίει τὸ πόνο του πικρὰ στῆς ἐρημιᾶς τὸ βράχῳ

Κι' ἀντίλαλος ἀπὸ μακρὰ πῶς τὸν ξαναδιπλιάζει
καὶ τὴν καρδιά του πρὸ βαθεῖα ἀχόρταγα πῶς σφάζει.

Πάρ' τῆς ἀχτίδες σου ἀπὸ τ' ἀμέρα
καὶ ῥίξ' τὰς ὅπου εἶναι χαρὰ
ὁποῦνε νεζάτα ἀγαπημένα
κι' ὄχι τραγοῦδια λυπητερά.